

РЕШЕНИЕ

№ 37402

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **7502** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр.
чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. А. К., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С.,
гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин-сунит,
семеино положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН],срещу Решение №863/26.05.2026г., издадено от
председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС),с което
на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и
хуманитарен статут.В жалбата се твърди,че решението е незаконосъобразно поради допуснати
при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и
противоречие с материалният закон.От административният орган не са обсъдени и анализирани
всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната
цялост, но които са от съществено значение, за да се прецени необходимостта на А. А. К. да бъде
предоставена исканата закрила. По този начин административният орган е нарушил нормите на
чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Същевременно административният орган счита, че спрямо
А. А. не са налице предпоставките по чл. 8 ЗУБ, тъй като не бил споделил да е преследван на
някое от основанията посочени в хипотезата на тази норма, или пък да е подложен на тежки
посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. От анализ на обстановката в С. пък било
видно, че в страната не е налице безогледно насилие, поради което казуса попадал и извън
приложното поле на чл. 9. ал. 1, т. 3 ЗУБ.Според жалбоподателя административният орган също
не е анализирала заявленията на молителя за несигурната ситуацията в страната му на произход в
светлината на известната информация за С..Моли решението да бъде отменено т.к. същото се

явява незаконосъобразно.

В о.с.з. жалбоподателят редовно призован,се явява лично, представлява от адв.И.,която поддържа жалбата на изложените основания.Депозира характеристика от фондация „за социална промяна и включване“ на жалбоподателят.Жалбоподателят твърди ,че се е интегрирал в българското общество и желае да остане р.България т.к. в С. няма условия за живот.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС,редовно призован се представлява от юрк.К..Депозира справка изготвени от ДАБ за обстановката в С. от 02.07.2026г.Моли жалбата да бъде оставена без уважение.

По фактите:

С молба 16.02.2026г./л.80/подадена до ДАБ-МС, А. А. К., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С. е поискал от властите в Република България закрила.Молбата е продиктувана лично от този чужденец,след като му е преведена на разбираем от него език арабски,без да има възражения по написаното в нея.

На 16.02.2024г. А. А. К. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№16057/16.02.2026г. относно правата и задълженията на чужденците,подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци,подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR112C260216001/рег.16057/16.02.2026г./на чужденец с имена А. А. К., дата на раждане,пол-мъж;дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци - 16.02.2026г. /л.70/

С декларация А. А. е декларирал,че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни,които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията му е преведена на арабски език,разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№16057/25.02.2026г. е удостоверено провеждане на интервю с А. А. ,от интервюиращия орган на ДАБ–МС-А. Т. на 25.02.2026г.от 9.25 ч. до 10.40ч./л.51-53/В началото му е разяснено,че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. А. е предупреден,че на това интервю ще бъде направен аудио-запис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика арабски Д.Т. и е потвърдил,че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Интервюто е било извършено в присъствието на социален работник и адвокат т.к. същия към момента е бил непълнолетен.Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер,заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните,съобщени при попълване на регистрационния лист.Заявява,че е роден на 08.03.2008г. в [населено място] обл.Х. ,С.,гражданин на С..Твърди,че е живял около 4-5 години в [населено място] обл. Д. А..През месец юни 2024г. тръгнал за Турция,като останал в страната около месец.През месец

август 2024г. влязъл в България, с 12 човека които не познавал. Няма лична карта, но след като ме задържали в Б., родителите му извадили и изпратили лична карта. Твърди, че напуснал С. поради лошото отношение от страна на кюрдите. Училищата били затворени. Твърди, че в областта която живеел Х., кюрдите упражнявали насилие избивали араби и отвличали хора. Заявява, че работел в аптека в [населено място] от 9 годишен./л.53/ Пояснява, че е напуснал С. заради войната и влошената обща обстановка там. Твърди, че няма сигурност, не е спокойно има само проблеми. Искан да живее в България и да учи фармация. От декларацията пред ДАБ е видно, че всички членове на семейството му живеят в С..

А. А. заявява, че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност. Не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е бил арестуван и/или осъждан, както в С., така и в друга държава. Не е бил жертва на насилие и към него лично не са били отправяни заплахи. Не е бил член на въоръжена групировка.

Протокол рег.№16057/25.02.2026г./л.51-54/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език – арабски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА-МС, относно актуалната обстановка в С. от 12.03.2026г./л.30-36/.

В писмо от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от А. А., като е посочено изрично, че същият не е заплаха за националната сигурност. Със становище рег.№ 16057/30.04.2029г./л.29/на И. М. е предложено за чужденеца да се откаже представянето на предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №863/26.05.2026г. на председателя на ДАБ на А. А., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут./л.11-19/

В хода на делото ответникът допълни административната преписка с справка №МД-02-249/02.07.2026г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка/и на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, относно актуалното положение в С..

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 -дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателят на 29.05.2026г./л.20/, а жалбата е депозирана на 09.06.2026г., в деловодството на АССГ, като същата е в срок.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

А. А. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. А. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. А. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение №863/26.05.2026г. е издадено в писмена форма мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. А. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството му на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. А. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване. Заявленията на А. А. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. От А. А. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поразят у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възниквала на място (sur place). Тоест, молбата на А. А. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който и да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определянето на статут на бежанец. В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на

службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което сирийския гражданин в настоящият случай не прави.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от А. А. причина да напусне С. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ. Подробно в интервюто си молителят сочи, че целта му била Р.България, искал да учи тук и да продължи образованието си./л.53/, което се потвърждава и от характеристиката му от фондацията депозирана от адв.И..

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

В решението си административният орган е приел, че за А. А. не се доказва специфичен риск, което съдът споделя.

За А. А. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства такива действия не са предприемани срещу жалбоподателят.

Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в справка с вх. №МД-02-99/12.03.2026г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС информация относно Сирийска арабска република, като е приел, че от информацията в горепосочената справка не може да се

направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С..От информацията в горепосочената справка АО е приел не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят поради самият факт на пребиваване, е изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи.Посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно.Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка /л.30-39/ на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информация относно Сирийска арабска република.Обсъдил е положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № МД-02-99/12.03.2026г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

След напускането на С. през м.юни 2024г. от молителят обществено политическата обстановка в страната е различна.От явни източници и справки на ДАБ,както и представената справка от ЦПП за м.юли2026г. по делото се установява ,че: На 20.05.2025 г. ЕС вдигна всички икономически и финансови санкции срещу Сирийската арабска република, а на 11.05.2026 г. беше рестартирано и Споразумението за обмен между С. и ЕС. САЩ отмениха санкционния режим срещу С. на 30.06.2025 г. Едно от първите действия на временното правителство беше суспендирането на Конституцията от 2012 г. и назначаването на комисия, която да изготви преходен документ (Конституционна декларация), който да изпълнява ролята на конституция до приемането на нова такава, декларацията шариатът беше провъзгласен за основа на държавното право, а на президентската институция бяха дадени широки ръководни функции. През октомври 2025 г. бяха проведени частични избори за 119 от 210 кресла в преходния парламент. След идването си на власт през декември 2024 г. А. ал-Ш. и съставеното от HTS правителство трябваше да наложат контрола си над С. след падането па режима на Б. А.. На 10.03.2025 г. А. ал-Ш. и главнокомандващият кюрдските въоръжени сили SDF генерал М. А. подписаха споразумение за реинтегриране на кюрдските територии в обединена С. и включване на SDF в сирийската държавна армия. Па следващия ден подобно споразумение беше постигнато и с ръководителите на движението на друзите в С.. През юни САЩ обявиха оттеглянето си от територията на С., където остана само една тяхна база с малоброен персонал.".Преобладаващата несигурност, включително въоръжени сблъсъци, повишена престъпна дейност и остатъчни боеприпаси,продължава да представлява предизвикателство за цивилните лица и вероятно ще повлияе на потенциалното решение за завръщане, пред което са изправени сирийците, живеещи извън страната. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от

6 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 488 667 души. Основната провинция за завръщане остава Д., следвана от А., И., Х. и Провинция Д.. На 10.03.2025 г. А. ал-Ш. и главнокомандващият курдските въоръжени сили SDF генерал М. А. подписаха споразумение за реинтегриране на курдските територии в обединена С. и включване на SDF в сирийската държавна армия. През октомври - декември 2025 г. сделката между Д. и курдите започна да се разпада и двете страни бяха въввлечени във интензивни военни действия. HTS настъпиха успешно в района източно от Х. и скоро пое контрол и над предимно арабските градове Р. и Д. ез-Зор. До края на януари М. А. и А. ал-Ш. постигнаха ново споразумение за демонтиране на автономията и въоръжените ѝ сили, които бяха притиснати и от Турция. Новото споразумение предвиждаше включването на курдски представители в централната и местната власт в С., вкл. и назначаването на управител на област Х.. както и запазването на структурата на частите от SDF на ниво бригада след включването им в дивизиите на сирийската национална армия. След началото на интеграцията на курдските райони в обединена С. Турция, която е близък съюзник на HTS и ал-Ш., преустанови бойните действия на своите проксити в курдските райони. С оглед данните от справките, касаещи ситуацията в С., от същите не се следва извод за наличие на въоръжен конфликт, който би довел до безогледно насилие, така че да би се променила волята на интервюиращия орган. Съобразено с Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в С. се установи, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт по смисъла заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Въпреки че административният орган е формирал волята си въз основа на различна от установената към момента фактическа обстановка, по аргумент от [чл. 142, ал. 2 АПК](#), с оглед изложеното по-горе и предвид личната бежанска история на жалбоподателя, съдът приема, че правилно искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлено като неоснователно.

В случая при преценката за наличие предпоставките по чл. 9 от ЗУБ следва да се отчете, и факта, че търсещият закрила е бил дете, което обстоятелство подробно е изложено в жалбата също е коментирано в решението на /л.15/ по делото, а именно, че в хода на производството молителят е навършил пълнолетие и е отпаднала необходимостта за преценка на за най-добрия интерес на детето. В тази връзка съдът следва само да отбележи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ,

нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени в ЗУБ или правото на ЕС.

Също липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Основание за предоставяне на хуманитарен статут не представлява тежката хуманитарна криза в С. и района, тъй като тази криза не попада в обхвата на понятието други причини от хуманитарен характер по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. „Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Предвид горното за жалбоподателя не е приложим принципът за забрана за връщане по чл. 4, ал. 3 ЗУБ. Следва да се посочи, че жалбоподателят доброволно е напуснал С., за да се засели другаде, от желание за промяна и причини от личен характер, което го прави имигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации. С оглед бежанска история на жалбоподателя и липсата на конкретни факти и обстоятелства, които да могат да бъдат приети за основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, подкрепени с допустими, необходими и относими доказателства, съдът формира извод, че с твърденията си в случая молителят цели получаването на международна закрила единствено по лични причини желанието му да се установи и учи в Р.България./л.53/

Ситуацията в С. е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за гражданите, налице е възможност за вътрешно разселване и спокойно пътуване, като за последното показателен е фактът на съществуващи немалко вътрешно разселени лица в С., желанието на сирийци, напуснали страната си да се завърнат в нея, както и положителните засега сигнали в поведението на новите сирийски власти. От съдържанието на справките и от общодостъпната информация от други източници става ясно, че дори и да се приеме, че са налице спорадични въоръжени конфликти в С., то същите явно, на първо място, не са повсеместни, и на второ – не са насочени пряко към мирните граждани на тази страна. Не може да се счита, че със самото си присъствие в родния си край или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт.

При постановяване на решението органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени

всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, като органа правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. А.** за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ, съдът приема оспореното Решение №863/26.05.2026г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. А. К.**, [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение-неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №863/26.05.2026г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: